



Jaha...

Då var det dags igen! Nytt år, nya insatser och en kvalitetshöjning.

Sedan vi kört igenom ett antal mediokra maltwhiskysorter kändes tiden så mogen att ta sig an de "stora elefanterna". Precis som vi accepterat att vi själva blivit äldre (och läckrare), inser vi att whisky åldras på samma, eleganta sätt.

Denna gång, den 25 januari, träffades åtta hurtiga medlemmar i



hos byggmästare Bert i hans stora chateau, för att inmundiga guldgul maltnektar av ädlaste sorter.

I övrigt, har vi bland annat sedan förra provningen, genomlidit såväl julen, som ett ordentligt ett börsfall. Alla som köpte en massa aktier strax innan fallet gick i aktiefällan.



Annars är det bara, precis som med god maltwhisky, vänta så att tiden får göra sitt. Såväl aktier som maltwhisky brukar utvecklas väl i takt med tiden.

Nu när vi har vid pass 11 månader kvar till jul, är det väl dags att sluta gagga om tomtar som springer omkring i trädgårdarna och projekterar whiskyträffar? Trodde ni, ja...

Precis innan vi kom fram till Bert syntes en tomte med paraply ila genom regnskurarna med en låda whisky:





Den 25 januari 2008, i chateau Eliasson:

Det var som vanligt en förväntansfull skara törstiga herrar som samlades för att begå ytterligare en provning. Mycket nyfiket samlades de och kontrollerade flaskornas etiketter, korkar och sigill. Berts whiskybord vibrerade av den fina maltwhiskyn! Vi höll andäktigt i bordet redan i början av provningen för att inte flaskorna skulle ramla.

Mot slutet höll vi oss ännu hårdare för att vi själva inte skulle ramla av stolen!

Bert meddelade att han hade svårt att hitta något på nätet om whiskysorterna... Har han försökt Googla med faxen? Du måste knäppa på datorn, Bert! Rensa mailboxen och segla sedan ut på det världsomspännande nätet. Där finns ALLT!

Om man anstränger sig kan man t o m hitta ekivoka bilder på lättklädda damer. Har jag hört...



Medlemmarnas, tillika whiskyprovvarnas, näsor voro nysnutna för att till fullo kunna insupa de angenäma ångorna som god whisky avger. Gommarna voro sköljda med ren lut för att smaklökarna skulle stå som tennsoldater i främre delen av svalget och bara låta sig översköljas av den ljuvliga nektarn.

På bordet stod 4 helrör som ingen riktigt kände igen...

Bert hade valt temat **Ledaig** för tre av sorterna. Och provningen toppas med en Highland Park. Värden har sedan tidigare ett gott förhållande till Ledaigh på ön Mull i västra Skottland.

För den som är bekant med Skottland ligger det kända destilleriet Oban på fastlandet ganska nära Mull.





Den pittoreska staden Tobermory på Mull



1798 grundade köpmannen John Sinclair destilleriet Ledaig Distillery i staden Tobermory på ön Mull utanför Skottlands västkust. Ledaig betyder 'säker plats' på gaeliska. Destilleriet byggdes successivt ut för att 20 år senare vara fullt utbyggt och i full drift. 1836 stängdes destilleriet under hela 40 år. Efter några olika ägare i slutet på 1800-talet och början på 1900-talet hamnade destilleriet återigen i malpåse 1930 på grund av dåliga tider. 42 år senare köptes Ledaig av ett engelsk rederi tillsammans med det spanska bolaget Domeqc. De bildade bolaget Ledaig Distillery Limited och renoverade och byggde ut destilleriet ytterligare. Efterfrågan visade sig dock inte matcha produktionen och efter endast tre år tvingades de att stänga destilleriet. 1979 köptes Ledaig av ett fastighetsbolag som ombildade det till Tobermory Distillery Ltd och whiskyn fick sitt nuvarande namn Tobermory. Tobermory betyder på gaeliska 'Marys källa' efter den vattenkälla de använde. Fastighetsbolaget kunde dock inte heller driva destilleriet utan var även de tvungna att stänga destilleriet efter endast några år. 10 år senare (1993) köptes destilleriet av Burn Stewart Distillery Plc och gav det en ansiktslyftning. I köpet ingick även rättigheten till **varumärket Ledaig**. Utgåvorna består nu av Tobermory som är örökt, Ledaig som röks till hela 35 ppm samt även några blendsorter.

Tobermory Distillery ligger på ön Mull på Skottlands västkust, en liten båttur från turiststaden Oban.

Destilleriet hette från början Ledaig, men heter numera Tobermory efter byn. Destilleriet tillhör de få i Skottland som producerar två "sorters" maltwhisky, en rökig och en icke rökig.



1. Ledaig Single Cask 11 YO



En mycket ljus whisky. Färgen för tankarna mot änglapink! På putällen står det att innehållet kommer från Aberdeen Distilleries vilket förvirrar oss whiskykonässörer. Var det inte Ledaig eller Tobermory det skulle stå på etiketten.

Vissa destillerier köper hela tunnor från tillverkningsdestillerierna och har specialiserat sig på att lagra och buteljera. Aberdeen Distillers är tydligen ett sådant.

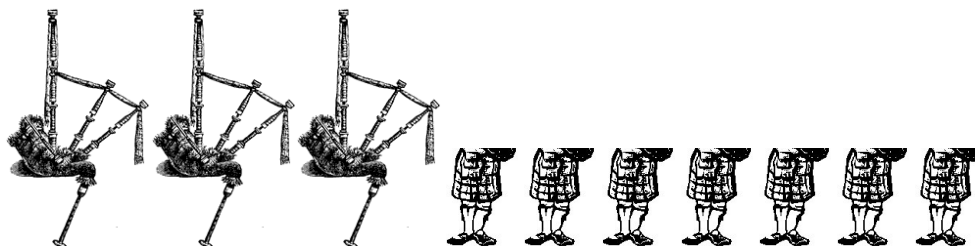
Första utlåtandet är något hårt. - Kommer detta från Anettes medicinskåp? Det luktar sårsprit, eter!

Huga, huga. Hårda ord! Jo, detta är en hård och råbarkad sälle. Här finns inget fjantande med mjuka sherrytoner i whiskyn. Här är det oförfalskad naturek i lagringsfaten. Det känner vi!

Vi bedömer att whiskyn har en skarp smak men kan skönja en ganska fruktig doft med persika .

Vår whisky är destillerad den 6/5 1992. och har därefter lagrats på fat i 11 år. Därefter några år i flaska. Med vatten utvecklas smakerna, och whiskyn blir mjukare. Men den känns i tungroten.

Vi ger betyget:



Vi delar också ut en skotsk basker för att man låter bli karamellfärgen i whiskyn:



2. Ledaig Provenance 8 Years



Vi konstaterar åter att denna whisky inte har den mörkula nyans vi brukar sätta som rättesnöre, likt ett urinprov en tidig morgon i maj, för en vällagrad malt, av hög kvalitet.

Men se, på etiketten kan vi läsa att denna läckerhet icke är besudlad med något konstgjort färgämne. Det borgar för att Mullarna (kallas folket på ön Mull för Mullar? Då kanske vi snart hittar kopplingen till vår egen Skogs-Mulle här också. Och till den gamle araben Mulla Omar) man är stolt över sina naturtillgångar. Vi utdelar även till denna kandidat ut en skotsk basker med röd tofs för att man inte färgar whiskyn.



Isaksson reagerar som en kobra när han försiktigt sänker snoken överglasets kant. – Nu talar vi verkligen om dynga... Det är verkar komma direkt från gödselhögen!

I samband med att pavan öppnades gick också brandlarmet. -Ingen fara, säger Bert! Det är bara maten som är påsatt...

- Pyttsan, genmäler Isaksson. Det är den förbannade whiskyroken som utlöser larmet. Tyckte jag hörde att det tutade lite hos Klarins också...

I denna finns rök och tjära. Det är vi överens om.



Brännö 2008.01.26

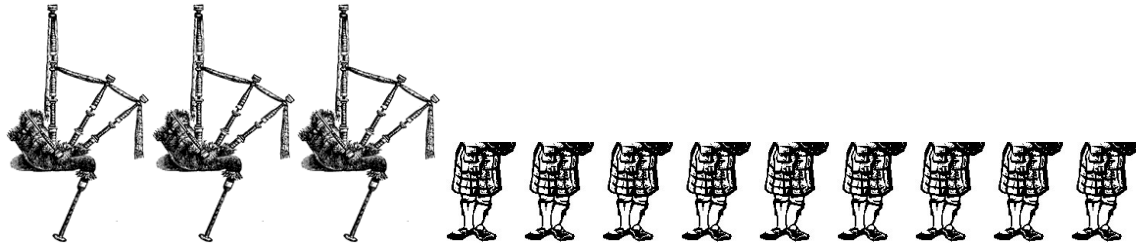
Någon vill ge den omdömet "kantig i sin rökighet", vilket förmodligen innebär att den inte är rund och mjuk... Knappast något man vill ligga och krama.

Men vi är tuffa och hårda och "portar" inte denna raka och lite oborstade typ. Vi skvätter i några droppar vatten och då mjuknar även denna hårding. Vi kan t o m ge den bedömningen att lite liknar en annan salt och rökig ö-bo: Caol Ila!

Detta är en cask-strength som håller hela 46% och måste vattnas. Men dofta gärna innan bevattningen. Det är ganska fantastiskt att vattnet också frigör dofter.

Isaksson kastar i en snabb kommentar om att han är säker på att denna whusky inte kan ha mer än 8 år på nacken!

Av oss får denna Mulla:



Producenten/leverantörens egen beskrivning:

Douglas McGibbon & Co bildades 1950 av Fred Douglas Laing, pappa till de två ägarna, Fred and Stewart Laing. Han far hade arbetat inom whiskyindustrin under många år och hade både kunskap och en kärlek till den gyllene nektarn. Han hade även varit gift med Morag, som var dotter till Douglas McGibbon. Hennes farfar, "Auld Douglas", hade varit Stillman på ett av de finare destillerierna på Islay. Det var efter honom som man namngav företaget och det är hans signatur som fortfarande pryder deras produkter.

Douglas McGibbon har under alla år sysslat med blends och först på senare år specialiserat sig på Malt Whisky. Det var ett enkelt steg att ta när man introducerade Malt whisky serien Provenance eftersom Mr Laing och hans två söner, Fred och Stewart, alltid hade njutit av att prova och jämföra kvalitén på de fat dom hade i lager.

Genom Provenance så har man lyckats påvisa inte bara skillnaderna mellan olika fat utan även hur det kan variera under säsongen. Därför är varje buteljering märkt med vilken säsong som man har destillerat whiskyn.



3. LEDAIG 1990 Connoisseurs Choice

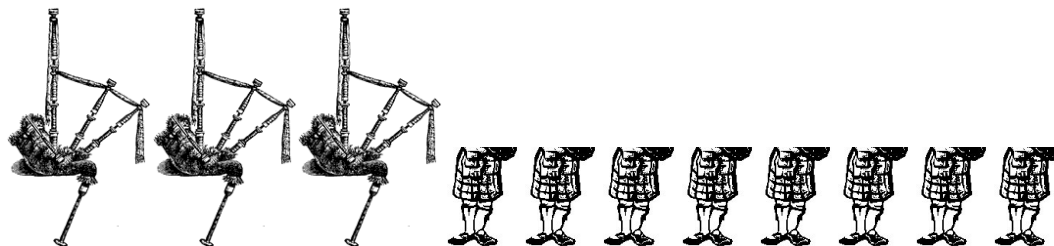


Här har vi dagens sista Mull-kandidat. Vi noterar att samtliga Mullar har varit ganska tuffa och kryddiga. Denna rackare är destillerad 1990 och ligger på 43%.

Antingen är det vi som har något slaka smaklökar, eller också är denna whisky lite mer av publikfriare och känns mjukare och rundare.

Vi noterar att den är lagrad på sherryfat och därför kan den något sötare, mjukare kroppen förklaras. Vi vågar påstå att den ändå är en ganska typisk ö-whisky.

Även här har vi att göra med en sort som lagrats och buteljerats hos en "underleverantör": Gordon & MacPhail. Kolla på nätet? <http://www.gordonandmacphail.com/>



Här finns inga noteringar om whiskyn är ofärgad. Den är i alla fall något mörkare. Men vi ger en basker för att den har så fin sherryanstrykning. Och för att vi är något mer generösa nu.



Gordon & MacPhail Tasting Notes:

Undiluted

Nose: Floral with sweet, malty aromas. Some heather and earthy notes and a hint of apple skins.

Palate: Perfumed with a peppery spiciness. Toasted, nutty flavours, sesame seeds and liquorice sticks.

Diluted

Nose: Stronger floral aromas with a sweet, toffee edge. Traces of charred oak.

Palate: Parma violets and lavender. Some dry grass flavours together with cereal, chaff-like notes.



4. Highland Park /Clydesdale/ 13 YO Sherrycask - 61.5%



Då förflyttar vi oss snabbt från ön Mull på Skottlands västkust till de oskyddade Orkney-öarna på östra sidan. Highland Park är Skottlands nordligaste destilleri. Det ligger vid staden Kirkwall.



Den som hamnar på Orkney-öarna, och inte pimplar Highland Park-whisky, finns goda förutsättningar för att få se *Primula Scotica* (Skotsk viva).



Lågväxt, tvåårig ört med vitmjöliga stjälkar och blad i basal rosett. Blommorna sitter i fåblommig flock i toppen, är pupurröda med gul mitt. Blommar i maj-juni samt juli-aug. Förekommer i norra Skottland vid kusten.



Clydesdale tycks vara ett företag som agerar underleverantör till flera buteljerare och företag som säljer hela tunnor. Dom marknadsför sig bl a nätet och frågar: - Har du en tunna? - Vi betalar alltid bra!

Dom har listat bl a den sort vi provade:

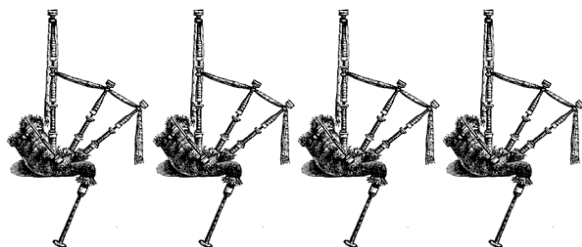
<u>Malt name</u>	<u>Distilled</u>	<u>Age</u>	<u>Strength%</u>	<u>Cask ID</u>
<i>Aultmore Sherry Finished</i>	1989	17y	58,5%	0076/3060
<i>Ben Nevis Sherry Cask</i>	1995	10y	59,9%	0184/572
<i>Caol Ila</i>	1993	13y	56,5%	0001/6980
<i>Clynelish</i>	1992	14y	60,4%	0264/7164
<i>Dailuaine</i>	1985	20y	53,5%	0220/4566
<i>Glen Scotia</i>	1991	15y	62,1%	0223/1080
<i>Glenlivet</i>	1993	13y	63,3%	0262/350684
<i>Highland Park Sherry Cask</i>	1992	13y	61,5%	0028/20571
<i>Lochranza Sherry Cask</i>	1996	10y	55,5%	0236/07006
<i>Linkwood</i>	1989	17y	56,5%	0033/1839
<i>Tormore</i>	1990	16y	65,9%	0149/1966

I vårt fall lyckades vi alltså få tag i en av de 444 putällerna från fat nr 0028/20571.

Vi noterade omgående att det var en riktigt stark fan. Dessa drycker kräva vatten!!!

Och vattnet frigjorde en behagligare doft och smaken blev naturligtvis mjukare och trevligare. Förutom sherrytoner vågar vi påstå att man kan förnimma nötter i smaken.

Betyget då? Vi ger denna Highland Park-variant generöst:



Vi utdelar samtidigt en basker med röd tofs



för att vi fick en så god och trevlig sängfösare med just Highland Park.

Och på hemvägen noterade vi de gråa rökslingor som dansade likt älvor med alla trädgårdstomtar.





Halvtidsvilan.

Den hoppade vi över! För att inte tappa stinget beslöt vi att inte ta paus när vi avverkat 2 sorter, utan vi ville i rask takt inmundiga samtliga fyra sorter innan vi kunde tänka oss att slappna av med mat.

-Vi tar bara en liten slatt i första omgången... och så går vi ut stenhårt efter maten. Klokt beslut – eller...

Man kan bara konstatera att Bert tillagat en mycket läcker anrättning i form av pizza som avnjöts med kall öl. Mycket gott! Tack Bert!

Huruvida vi efter maten var klokare, och gjorde en bättre bedömning, får framtiden utvisa när vi köper Mull-whisky. Kommer vi ihåg någonting?

Man kunde på lördagen notera att blykepsen tryckte lite extra över tinningarna...

Var det bara jag som uppfattade omgivningen som något suddig mot slutet av kvällen? Ungefär så här:



Men det var väldigt kul att jämföra så mycket ö-producerad maltwhisky på en och samma kväll...

Nästa provning är alltså den
25 april
och vi kommer att avnjuta mer gyllengul nektar hos chateau

Silfverblad

Möjligen har vi då en liten känning av vår.

Mer info kommer på hemsidan!



Bara vanligt vatten!

Vi fick upp ett annat viktigt ämne på agendan. Också en materia som oftast befinner sig i flytande form; Vatten. Tidigare har vi endast använt denna märkliga vätska att tvätta oss i och spola toaletten med. Nu ingår vattnet som ett mycket viktigt instrument för att betvinga och framhäva maltwhiskyns smaker med.

Av den anledningen pratades det mycket om att vi måste se till att få testa lite riktigt källvatten till maltwhiskyn vid tillfälle. Kanske skall man också bilda:



för att hugfästa hur viktigt vårt fina, svenska vatten är.

Men det är kran- och källvatten som **inte** passerat via plastflaskor som gäller. Tänk på klimat och miljö!



Och så måste vi väl säga som flugan på Glenkinchieglaset sa:
- Att pinka på golvet är ingen konst. Men det krävs en riktig hjälte för att skita i taket!